

JONNY CAMPBELL ER DØD 2010

(Politiken, Berlingeren, Frederiksborg Amts Avis.
Pressen anvendte billeder fra egne arkiver)

Under krigen og 10-året derefter var Jonny Campbell den betydeligste jazzsaxofonist i Danmark. Når talen faldt på den gyldne swingtids foregangsmænd, så nævntes i samme åndedrag altid Svend Asmussen, violin. Niels Foss, bas. Jonny Campbell, altsax.

Skønt autodidakt var det Campbell, der swingende, idérigt, teknisk avanceret og elegant tegnede saxofonspillet indtil yngre folk viste ny veje fra midt-50'erne.

For 1 år siden døde Jonnys ældre bror Jimmy Campbell, en af datidens fine guitarister. Jimmy kom til verden i 1916, og Jonny den 15. juli 1917. Deres far William Campbell, født i Washington D.C., USA, udvandrede som 25-årig til Europa i 1891 med "William Foote's African Character Concert Company". Med forskellige grupper udsprunget af dette kompagni turnerede William Campbell over hele Europa, var i København så tidligt som nov/dec 1891 - og mødte omkring 1914 Oda Jørgensen (der rejste med en tysk ballettrup) i Rusland. De giftede sig og fortsatte sammen som duo frem til 1916, hvor Jimmy næsten blev født pladask på scenegulvet i Oslo. Derefter slog familien sig ned i København.

William Campbell lærte sine sønner at steppe fra barnsben. Han døde uventet 1923, og Jimmy og Jonnys liv tog brat sin hårde begyndelse, i faderens branche og af økonomisk nød. Brødrene greb vidt forskellige muligheder i tilværelsens malstrøm - altid sammen, ofte med Jonny som den toneangivende/udfarende og Jimmy som den mere eftertænksomme. Dette førte dem til gengæld ind på en usædvanlig og begivenhedsrig løbebane, hvor de dagligt fulgtes ad i tykt og tyndt. I årene 1923-40 som stepdansere, skuespillere og artister, mest i Sverige og Rusland. Sidenhen som musikere, fra 1947 med eget band.

Eksempler på deres vidtfavnende karriere: Børneskuespillere på Casino Teatret 1923 og for Nordisk Film 1925 og 1929. På Dyrehavsbakken i Kramers Varieté 1927. Med Gerda Christophersens Teaterselskab 1928-30. Med Malmstens Cykel Truppe 1930-40, hvor de optrådte sig til jonglerende top artister på tre meter høje ethjulede cykler. For at intensivere cykelkunsten, begyndte de i 1932 at spille samtidig med at de cyklede - Jimmy på banjo, Jonny på klarinet/sax.

I midten af 30'erne lange turnéer i Sydrusland med det russiske statscirkus. I 1936 var de så dygtige instrumentalister, at de mødte stor anerkendelse hos den amerikanske verdensstjerne Benny Carter.

Sammen med Kaj Timmermann dannede de orkestret Harlem Kiddies, der lagde ud i Restaurant München den 1. januar 1941 - og blev et af tidens mest populære og velspillende ensembler. Orkestret satte virkelig farve på krigens natteliv. I efteråret 1947 overtog Jonny ledelsen af gruppen under eget navn.

Sidst i 40'erne fornyede orkestret sin indfaldsvinkel til jazzgenren, og man fastholdt frem til ca. 1965, når engagementerne tillod gruppen at hengive sig til denne musikform, en ekstraordinær høj standard. I april 1951 lykkedes det Jonny at etablere en fremragende bebopgruppe, der formåede at håndtere den krævende musikform: Gotfred Sørensen, tpt. Jonny Campbell, alt. Bent Axen, pno. Jimmy Campbell, gtr. John Buck, sbs. William Schiøpffe, dms. Man turnerede også i Sverige, Tyskland, og Holland. Spillede i København f.eks. i Prater, Scala, 7-9 Klubben og Stork Club.

Fra 1968 gled jazzten i baggrunden, og gruppen reduceredes igen til en kvintet, der tillige leverede studie-backing til en række af tidens popsangere. Siden 1975 var Jonny Campbell, nu udelukkende på tenorsax, forstandig kapelmester i "Vin og Ølgod" i København, hvorfra han lod sig pensionere i 1992.

Leve- og landevejen taget i betragtning måtte Jimmy og Jonny Campbells repertoire dække alle underholdningsmusikkens områder, men deres grammofonpladeindspilninger fra 40'erne og 50'erne indtager for altid en original og fremtrædende plads i historien om dansk swing- og bopmusik. Dette er heldigvis dokumenteret i form af flere udsendte CD'er.

Efter kortere tids sygdom døde Jonny Campbell i sit hjem den 24. november 2010 og blev begravet den 2. december 2010 fra Vedbæk Kirke.

Både Jimmy og Jonny var af en natur, hvis bestanddele synes umulige at kombinere: Beskedne, taknemmelige, fornuftige, nærmest selvudslættende, men velorienterede og store personligheder.

Diskuterede man tilværelsens flygtighed med Jonny, kommenterede han det således: "Min indstilling til livets ophør? Det går jeg ikke ind for!" Og han kæmpede så sandelig en sej kamp til det sidste - når al gnist syntes slukket ud på aftenen, overraskede han næste morgen ved atter at ville sidde i lænestol og lytte til sin yndlingsmusiker Benny Carter.

Jimmys død blev et uovervindeligt tab, men humoren kunne stadig slå igennem. Da Jonny de sidste uger fik nulstillet sit cigaretforbrug, og det i stedet antydedes, at en lille drink ville være meget mere velegnet til at dæmpe forstyrrende hosteanfald, konstaterede han tørt: "Hvad er det for en gang pasning? En enkelt smøg må man ikke få, men man må gerne sidde og være plakatfuld!"

Jonny odelagde heller ikke ved legemets forfald sit image som en gentleman, der ikke trådte ved siden af; hvis liv var hårdt slid, unik professionel udførelse og et eventyr af oplevelser.

JONNY CAMPBELL

(Artikel til Jazz Special februar 2011 - dette tidsskrift
medtog kun udvalgte illustrationer og redigerede teksten)

Juleaftensdag 2010 kl. 12.30 ringer redaktør Friis/JazzSpecial. Man bliver et øjeblik berørt, kan det virkelig være en forestående personlig julehilsen? Men næ nej, jazzens sag først og fremmest: "Hej, du - ja, jeg så nekrologen i Politiken i anledning af Jonny Campbells død. Hmm - mægtig fin; lige som det sku' være. Ka' du ikke skrive et stykke om ham til os? Du ved, gerne en særlig vinkel på historien, helst lidt personlig, ikke det sædvanlige. Det haster ikke, bare til nytår! Der er masser af tid - gør, som du nu synes. Nej, nej, det skal ikke fylde for meget, men heller ikke for lidt, ja, en halvanden-to sider sikkert, lad os se - glimrende. Jamen, det er fint, så siger vi det - en aftale! Jeg vil ikke forstyrre. Du har min mailadresse, ikke? Ha' det godt - vi tales ved!" Og væk var han.

Hu hej - men det kan man jo ikke sige nej til, for den gamle ørn, altså Jonny Campbell, har i højeste grad fortjent endnu lidt opmærksomhed. Nu gælder det blot om at undgå det sentimentale. . . for det kan ikke nægtes, at det personlige spiller kraftigt ind efter så mange år på klos hold. Men indfaldsvinklen? Der er utallige - det svære er at udvælge hvilken! Og teksten er uundgåeligt blevet for pladskrævende, for hvor skal man holde inde i så broget et kalejdoskop?

Som engang udtalt i en lignende situation af musketér-ånd: "Can a man ask more- can the world offer less?" Den måske sidste vemodige epistel til en stor musikers ære kan i hvert fald ikke være mindre.

En dag sidst i 1996 henvendte Jonny Campbell sig i Jørgen Vads lydstudie i Holte. Med sig havde Campbell en håndfuld gamle WiFos-lakskæringer, som gerne skulle overføres til CD, da han ikke længere kunne spille 78'-plader.

Da Jørgen Vad et par dage efter gik i gang med arbejdet, åbenbarede det, at om end pladerne var i ringe stand, så var musikken af høj kvalitet. Så god, at han straks bad undertegnede ile til Holte for at høre på. En enkelt aflytning klarlagde definitivt, at her var tale om en helt ekstraordinær opdagelse. Hidtil ukendt dansk jazzmusik fra en periode, hvor der næsten ikke fandtes nogen dokumentation i forvejen.

På denne baggrund greb idéerne hurtigt om sig, og via hastige telefonsamtaler blev Little Beat Records & Archives stort set officielt etableret i ét nu; desto nemmere, idet flere af initiativtagerne allerede havde samarbejdet tæt gennem en lang årrække. Campbell var åben for alle muligheder og derved den indirekte igangsætter.

Under krigen og 10-året derefter var Jonny Campbell den betydeligste jazzsaxofonist i Danmark. Når talen faldt på den gyldne swingtids foregangsmænd, så nævntes i samme åndedrag altid Svend Asmussen, violin. Niels Foss, bas. Jonny Campbell, altsax. Dette ses også af, at Campbell medvirkede på en lang række af periodens pladeudgivelser.

Skønt autodidakt var det Campbell, der swingende, idérigt og teknisk avanceret tegnede saxofonspillet frem til midt-50'erne. Også klarinet, fløjte og barytonsax blev håndteret med stor finesse.

Historien om Jonny Campbell og hans bror Jimmy Campbell blev bragt i JazzSpecial #80, 2005, i anledning af CD-udgivelsen "Harlem Kiddies 1940-45". Henrik Wolsgaard-Iversen beretter levende fra Little Beats bog manuskript, der på daværende tidspunkt vandt interesse hos flere forlag; økonomisk ugunst tvang imidlertid projektet i bero. Den mellemliggende tid er anvendt på at gøre historien endnu mere righoldig.

Der findes ingen interviews med Jonny og Jimmy Campbell i Gyldendals "Jazz i Danmark I-III" fra 1982 - Erik Wiedemanns doktorafhandling, hvis grund-research heldigvis omfatter langt mere materiale end det udgivne. Der var dog berammet en samtale - men man gik fuldkommen skævt af hinanden efter et kort øjeblik. Da Wiedemann nåede til spørgsmålet om forbilleder, var der to uafviselige. "Benny Carter og Louis Armstrong", svarede Jonny. "Det kan du da ikke mene alvorligt?" reflekterede Wiedemann, som forventede mere raffinerede påvirkninger. "Jo, helt bestemt", gentog Jonny. "Jamen, øh, der må da være andre, som. . . altså, Louis Armstrong kan du da ikke i dag have som forbillede?" "Tja, hvis han ikke er god nok, så bliver vi ikke enige om noget som helst andet," mente Jonny, "og vi kan lige så gerne afbryde nu?" Derved blev det.

Det korte familie-rids: Jonny Campbells far, William Campbell, kom fra Washington D.C., USA. Han rejste til Europa med en større trup i 1891 (lederen, William Foote, forsøgte på basis af indgående sociale studier at raffinere minstrel traditionen og lancerede sit projekt som "Afro-American Specialty Company - amusing high class and superior talent entertainment"), turnerede med forskellige grupper og besøgte første gang København i november/december 1891. Fra 1895 havde William Campbell egne smågrupper, hvor dans og kostumer udgjorde væsentlige indslag. Mødte 1914 Oda Jørgensen (hun var medlem af en tysk ballet trup) i Rusland. De giftede sig og fortsatte som duo til 1916, hvor de fik sønnen Jimmy. Derefter slog familien sig ned i København, hvor Jonny blev født den 15. juli 1917.

William Campbell lærte sine sønner at steppe fra barnsben. Han døde uventet 1923, og barnelivets beskyttede tilværelse ændredes brat. Af økonomisk nød greb Jimmy og Jonny tilfældige, vidt forskellige muligheder i farten - Jonny ofte som den toneangivende. Dette førte dem ind på en usædvanlig og begivenhedsrig løbebane, dels i gøgler- og teaterverdenen, dels med den svenske Helge Malmsten cykeltrup - hvor de dagligt fulgtes ad i tykt og tyndt. I årene 1923-40 som stepdansere, skuespillere og musicerende artister, mest i Sverige og Rusland. Sidenhen som musikere, der lejlighedsvis trak på deres tidligere metier. Altid sammen.

Harlem Kiddies i Restaurant München, 1941, fra venstre: Jonny Campbell, sax. Jimmy Campbell, guitar. Bruno Henriksen, piano. Raquel Rastenni, vokal. Kaj Winther Petersen, trompet, og Kaj Timmermann, trommer.

Den hjemlige virak tog for alvor fart den 1. januar 1941, da "Harlem Kiddies" lagde ud i Restaurant München. Dannet af Kaj Timmermann sammen med brødrene Campbell blev denne swinggruppe 'overnight' et af tidens mest velspillende og populære ensembler. Orkestret var efterspurgt over hele Danmark og satte virkelig farve på krigens natteliv.

Fra efteråret 1947 overtog Jonny Campbell bandet under eget navn. Samtidig fornyede orkestret sin indfaldsvinkel til jazzgenren, og fastholdt frem til ca. 1965 en ekstraordinær høj standard i kraft af tidens bedste bebop eksponenter.

Den mest bemærkelsesværdige gruppe bestod i flere år: Gotfred Sørensen, tpt/pno/vln. Jonny Campbell, alt/flt/clt/bar/voc/arr. Bent Axen, pno/vib/arr. Jimmy Campbell, gtr. John Buck, sbs, og William Schiøpffe, dms. Man turnerede i Sverige, Tyskland og Holland. I København oftest engagementer i Prater og Scala, senere 7-9 Klubben og Stork Club. Fra 1968 gled jazzen en smule i baggrunden, men ikke mere, end at man på en aften kom godt rundt i Basies, Ellingtons og Benny Carters repertoier. Gruppen reduceredes igen til en kvintet, der også formåede at levere studie-backing til dagens popsangere. Siden 1975 var Jonny Campbell, nu mest på tenorsax, forstandig og forretningspromoverende kapelmester i "Vin og Ølgod" i København, hvorfra han lod sig pensionere i 1992, medens Jimmy takkede af et par år før. "Tiden uden Jimmy var anderledes, et savn," huskede Jonny, "jeg var i den grad blevet vant til, at Jimmy selv udarbejdede den stemme i ensemblespillet, der gav den sektionsagtige, fyldige klang."

Jonny og Jimmy genforenes med Kaj Timmermann ved et af Jonnys musikerjubilæer i "Vin & Ølgod"

Leve- og landevejen taget i betragtning måtte brødrene Campbells repertoire dække alle underholdningsmusikkens områder, men deres grammofonpladeindspilninger fra 40'erne og 50'erne indtager for altid en original og fremtrædende plads i dansk jazzhistorie - heldigvis dokumenteret i form af flere nylige CD-udgivelser.

Frem til 2004 havde Little Beat via kontakter i hele Skandinavien eftersporet dels detaljer om barndomsårene, dels tillige indsamlet så meget materiale om Jimmy og Jonnys artistperiode i de svenske folkeparker med Helge Malmstens Truppe (kunstcykling) fra 1929-1940, at dokumentationen udgjorde et svulmende volumen. Dertil dannede historien i sin opbygning et usædvanligt tidsbillede af krigsårene. Foruden Jonny og Jimmy selv bidrog tidligere orkestermedlemmer og andre musikere med billeder/interviews.

Det var derfor på tide at tage resterne af fordums virkelighed i øjesyn. Peder Hansen og undertegnede foreslog Jonny atter at "drage på Sveriges-turné" - med den hensigt at konstatere, om endnu eksisterende gamle "kulisser" kunne genopvække nogle af fortidens hændelser. En tidlig juni morgen kørte vi mod Halmstad, turens første destination.

Jonny huskede tydeligt de store gamle pavillonagtige træbygninger, der lå på den gamle byvold ud mod Nissan-elven. Det kneb med at lokalisere stedet fysisk, men pludselig genkendte Jonny den iøjnefaldende nordre byport, og med denne som udgangspunkt tog en fin træpavillon så nogenlunde skikkelse af fortids herlighed. Vi var dog usikre, og jeg vovede at ringe en tidligere forretningsforbindelse op for at få lidt lokal hjælp. Han kom yderst venligt straks til stede, viste os rundt i området, fortalte - ak - at de gamle bygninger havde ligget dér og dér, men at den nuværende var bygget på et senere tidspunkt og at kun en lille del af denne stadig var den oprindelige bygning. Han tog os med på biblioteket, hvor vi fandt billeder fra 30'erne - og fik flotte kopier til arkivet. Det usandsynlige tilfælde ville, at hans kones forældre havde været venner med Malmsten-familien, og vi fik derfor foræret en fin original bog, som Fritiof Malmsten (tidligere partner med og bror til Helge Malmsten), "Mr. Folkpark", havde skrevet.

Alt i alt en opmuntrende begyndelse. Vi drog videre. I "Götet" blev vi om aftenen inviteret til middag hos en af Sveriges store jazzpladesamlere, som var meget beæret over, at Jonny pludselig sad lyslevende i hans stue. Vi fik detaljerne om og hørte alle de orkestre, som Jonny i sin tid havde mødt rundt om i Sverige. En anden dag var vi til en stor jazzplademesse i Hova, hvor Jonny igen og igen måtte udgøre det poserende og autograferende midtpunkt sammen med pladesamlere fra det meste af Nordeuropa.

Plademesse i Hova, fra venstre: Roger Malmqvist, pladesamler, Göteborg. Jonny Campbell. Tony Franzén, pladesamler/forfatter/diskograf, Jönköping. Göran Ohlsson, pladesamler, Oskarshamn. Andreas Schmauder, Freiburg im Breisgau, pladehandler/pladesamler.

Vi drog nord om Vänern via Trollhättan, Vänersborg, "Fucking" Åmål, Karlstad, Kristinehamn, Karlskoga, Degerfors - jo, selv den mindste flække med nok så beskeden en Folkpark havde haft besøg af den berømte Malmsten-trup i 30'erne. I de fleste byer stod de gamle "dansbanor" og udendørsscener endnu, og Jonny kunne udpege, at "derovre på den scene stod vi og spillede til dansant om aftenen" og "dér cyklede Jimmy og jeg rundt på vore 3-meter høje cykler, medens vi spillede Sophisticated Lady på instrumenterne". Fortiden vældede frem, men ofte måtte vi desværre betragte den gennem sprækkerne mellem de brædder, der var sømmet for vinduerne. Vi fandt nogen dokumentation på bibliotekerne - alligevel, som dagene skred frem indså Peder og jeg lidt modvilligt, at det trods alt var 64 år siden, at Jonny sidst havde været på artistturné i Sverige.

Imidlertid gjorde vi regning uden vært - i dette tilfælde Jonny.

En sommerduftende eftermiddag duvede vi behageligt af sted på indfaldsvejen til den smukke by Örebro, som havde været base for Malmsten-truppen. Vi slentrede rundt i gaderne, fandt frem til forskellige historiske holdepunkter. "Der oppe, på caféens førstesal, holdt Jimmy og jeg ofte til om eftermiddagen; det var en slags samlingssted for alle de turnerende grupper, hvor vi også mødte en lang række af de svenske musikere og blev gode venner med dem. . ." Ude i Örebros store Folkepark stod alt næsten som i gamle dage. Jonny udpegede den rummelige, smukke træbygning, hvor han og Jimmy havde boet, når de vendte tilbage fra turnéerne. "Vi havde huset helt for os selv i vinterhalvåret; en gæv husbestyrerinde stod for den daglige orden og en masse søde veninder sørgede for, at vi ikke led nogen nød. Maden rekvirerede vi telefonisk fra nærliggende restauranter; alle var meget venlige mod os."

I Örebro havde Jimmy og Jonny erhvervet deres første gedigne instrumenter, en Levin guitar og en Selmer altsax, hos en musikhandler i hovedgaden, som også havde vejledt musikalsk. Forretningen var længst ombygget til noget nyt, svær at lokalisere efter hukommelsen. Næste dag, på biblioteket, gav ingen hjælp. Derefter fik vi opsporet Bymuseet, hvor man imødekom os med et større antal glimrende billeder af lige præcis de oprindelige lokationer, vi ønskede. Stærkt opmuntrede stod fortiden atter lysende klar. Med eksakte oplysninger og fotos i hånden fandt vi frem til de rigtige steder. Bymuseet vågnede nærmest op af en dvale ved vor entré. Der kom ellers aldrig nogen og bad om noget, så dueligheden beviste man med uovertruffen service og beredvillighed - blot vi ville indskrive os i gæstebogen. Jonny blev selvfølgelig fotograferet med museets to forstandere. Man henviste os endda til også at forespørge på Folkrorelsens Arkiv.

Jonny foran den nedlagte "dansbana" i Kristinehamn - og foran den tidligere musikforretning i Örebro, nu Kaffes tøjdsalg.

Da vi havde skudt billeder af Jonny foran musikforretningen og derefter nød en lille frokost nær ved, lagde vi mærke til, at Folkørørelsens Arkiv lå næsten overfor i en nyere bygning bag et lille græsområde. Indgangspartiets glasdør var låst. Der var lukket. Vi måtte nøjes med at se ind i en fornem foyer med en elegant trappe, som slyngede sig op til første sal. Der sad en dørhøjtaler i karmen. Nærmest i distraktion trykkede jeg på knappen. Vi havde vendt ryggen til, da en adstadig stemme drævede gennem højtaleren: "Jaaaaaa. . .?" Jeg fór tilbage, ubehjælpssomt: "Ursäkta, men vi er 3 personer som söker gamla fotos fra tretitalet?" Køligt noterende svarede stemmen: "Ahaaaaa. . . jaåååå - var kommar ni från?", meget formelt. "Fra Danmark". "Ahaaaaa. . . jo da, jaåååå. Och vem är ni?" Tja, hvem var vi?: "De två av os känner ni helt säkert inte, men den tredje er Jonny Campbell!" Der blev dødstille. Først troede jeg, at røret var lagt på uden reaktion. "Hallo . . ." forsøgte jeg mig, " - hallo?". Derefter lød det som om, at dørtelefonrøret i den anden ende blot blev sluppet i luften og skramlede tilbage mod væggen. Personen, som havde svaret, råbte ud i et rum, nu med et stemmeleje en oktav højere: "Jooooonny Campbell befinnar sig nere på gatan! STRAX NU - NERE PÅ GATAN!! JAMEN - JOOOONNY CAMPBELL!!!"

Øjeblikket eksploderede. En ansat kom hovedkulds i glidespring ned ad trappen og åbnede døren, fulgt af endnu et par personer. Jonny blev på det nærmeste båret op på første sal i guldstol, og triumferende ført ind i et lokale, hvor der sad et antal mennesker rundt om et bord. En ældre, befippet centerleder vimsede rundt om Jonny, udstedte ordrer til højre og venstre, som omgående ændredes til ny ordrer. Kaos. Men heldigvis med en højst velorganiseret "højre hånd" til rådighed.

Vi var dumpet lige ned i det afsluttende redaktionsmøde for en bog om Sveriges helt egenartede kulturfænomen. "Det var dans i Folkets Park" med kronologiske beretninger af datidens turnerende kunstnere. Man vidste ikke rigtigt noget om brødrene Campbells skæbne efter at de rejste hjem i 1940, og savnede førstehåndsuplysninger - redaktionen havde, i mangel af bedre, nærmest bestemt sig for at udelade omtale.

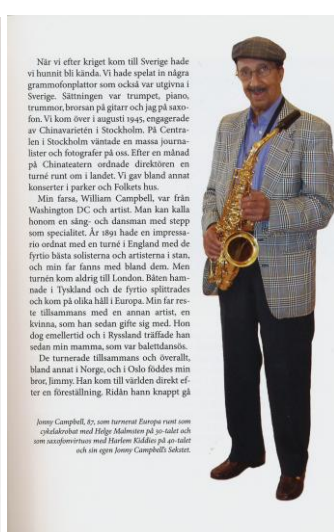
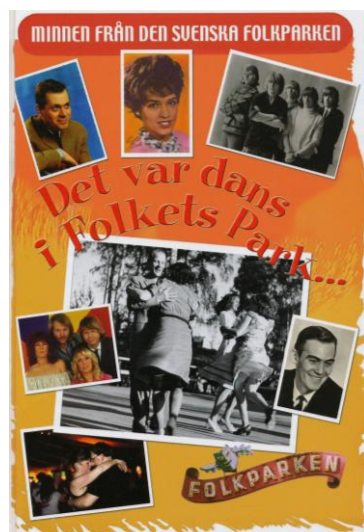
Nu fik piben en ganske anden lyd. Blitz lynede - på få minutter var Jonny involveret i studieoptagelser og interviews. Et TV-camera snurrede. Man fremtryllede en fin buffet opdækning af varierede forfriskninger - og i næste øjeblik også et par saxofoner, som Jonny fik stukket i hånden og blev fotograferet med fra alle tænkelige vinkler. Telefonlinjerne glødede og snart sivede personer fra forskellige kulturinstitutioner ind ad døren. Teknikere af alle slags myldrede rundt og kabelantallet hen over gulvet knopskød uafbrudt. En glimrende saxofonist spillede konstant i baggrunden til Jonnys ære og til glæde for det højstemte festlige selskab, som eftermiddagen nærmest udviklede sig til. Jonny var i sit storslåede es, og håndterede al virakken på verdensmandsmanér og på svensk og engelsk - ingen kunne tro, at han var 87, eller at han ikke netop havde optrådt i fineste stil i Folkparken.

Örebro-arkivernes billed- og memorabilia samlinger blev stillet til vor ubegrænsede disposition, med et udkomme af sjældenheder, og hen ad vejen har man derfra i overdådighed suppleret illustrationerne til Jimmy og Jonnys saga med yderligere fund.

Til Bilhuset Taastrups/Little Beats Release Party i 2006 for CD-udgivelsen "Jonny Campbell Sextet 1951-62" overhørte jeg Jimmy Campbell sige til sit barnebarn: "Dér kan du se - en lille smule berømte har Jonny og jeg engang været".

Det var vi aldrig et sekund i tvivl om efter Örebro, hvor Jonnys tilstedeværelse nærmest satte den halve by på den anden ende. Kapitel 1 i "Det var dans i Folkets Park" (udgivet 2004) måtte nødvendigvis introducere Fritiof Malmstens og andre organisatorers store betydning for hele æraen. Men kapitel 2 berettede om intet mindre end Jimmy og Jonny Campbells bedrifter i Sveriges Folkparker - med Jonny som hovedfortæller!

Afskeden med Folkørørelsen var højst hjertelig. Vi fik overrakt gaver, blev fulgt helt ud på gaden. Peder og jeg himmelfaldne, Jonny med et finurligt smil på læben. Hjemturen havde vi planeret til at omfatte folkeparker i Katrineholm, Norrköping og Jönköping; men målet var til overflod nået. Jonnys ry stod så sandelig usvækket - i Sverige. Hvad vi havde opnået denne eftermiddag, oversteg vore vildeste forventninger.

Ovenstående beretning er blot en flig af det eventyr, det har været at blive lukket ind i Jimmy og Jonnys livsforløb. Deres mange rejser, de hårde strabadser, den inspirerende musik.

Jonny Campbell holder tale for Ib Glindemann ved dennes 75-års fødselsdag i Bilhuset Taastrup den 27. september 2009

Jonny var i fin form på sin 93-års-dag, dog - efteråret krævede to sygehusophold, der såvel psykisk som fysisk tærede hårdt på ressourcerne og hans spændstige skikkelse. Mest ubærligt var imidlertid Jimmys uventede og bratte død. Afslutningen på den livslange alliance. Da Jonny stod bøjet over Jimmys kiste i Garnisons Kirke, forstod man, at dette ubrydelige sammenhold måtte få snarlige følger.

Han insisterede på at blive udskrevet fra den ubehagelige hospitalsopbevaring og nåede at komme lidt til hægterne i sit eget hjem. Endnu nogle eftermiddage og aftener blev tilbragt med glimt i øjet, stearinlys og blomster på bordet samt Benny Carter på CD-afspilleren. Jonny nynnede med, fortalte anekdoter, dirigerede musikken. Vedstod at være uhæmmet livsnyder. Debatterede teoretisk tilværelsens uundgåelige slutkapitel med kommentaren: "Det går jeg absolut ikke ind for!"

I stedet insisterede han på sin uundværlige kop kaffe med en cigaret. Det sidste kunne han ikke tåle, hosteanfaldene blev for vedholdende, og den uheldige indvirkning måtte påtales. Da det blev antydnet, at en romtoddy undtagelsesvis kunne have en tiltrængt rensende virkning for luftvejssystemet, slog Jonnys humor usvigeligt igennem: "Hvad er det for en gang patientpasning, om jeg tør spørge? En enkelt lille smøg må man ikke få, men man må gerne sidde og være plakاتفuld!"

De sidste dage var Jonny stadig i sine korte vågne øjeblikke klar i hovedet, med en trækning på smilebåndet som svar på en underforstået spøg, glad for enhver bistand. Han døde stille den 24. november midt på eftermiddagen og blev begravet fra Vedbæk Kirke den 2. december 2010. Med live jazz hyldest i kirken.

Jimmy Campbell døde den 1. november 2009. Deres trofaste ven til det sidste, bassisten John Buck, døde den 11. august 2010. Og Bent Axen døde den 20. maj 2010 - mærkeligt nok, fire mand fra det sagnomspundne orkester indenfor et tidsrum af et år.

Jonny Campbell var musiker af en natur, hvis bestanddele synes umulige at kombinere: Taknemmelig, humoristisk, vellidt, skabende, fornuftig, elegant, tilbageholdende, velorienteret, idérig og en stor personlighed. Hans liv var hårdt slid og unik professionel kunstnerisk udførelse - men han forblev samtidig den afholdte og altid smagfuldt fremtrædende gentleman.

Leif Bjerborg,
Little Beat Records